

MAUD LETHIELLEUX

ANUMIȚI OAMENI NU POT ACCEDE LA IUBIRE

Foto: Francesca Mantovani

Doi autori francezi și două volume excepționale au avut lansarea la recentul târg de carte din București. Într-o lume a comercialului, Editura Spandugino propune alternativa nobilă a literaturii profunde, veritabile, durabile. „Spune da, Ninon” și „Clarisse” sunt două propuneri minunate de lectură. Într-o lume a comercialului, Maud Lethielleux și Frédéric Vitoux, ne-au dezvăluit câteva dintre tainele lor.

Interviuri de Alice Năstase Buciuța

A.N.B.: În România, ne confruntăm adesea cu percepția cititorilor care sunt convinși că autorii își povestesc propriile vieți în cărțile lor. Câtă epică și câtă problematică din propria dumneavoastră viață se regăsesc în romanul „Spune da, Ninon” („Dis oui, Ninon”) și cât este produsul imaginației scriitorului?

Maud Lethielleux: Fiind dintotdeauna nepricepută în ale matematicii, aș fi incapabilă să vă dau un procentaj precis al părții autobiografice din romanul meu! Dar da, el este inspirat într-o foarte mare măsură din copilăria mea. Dar am ales să uzez de universul și anecdotile marcante din trecutul meu și să le pun în serviciul istoriei lui Ninon, mai degrabă decât să scriu eu în persoană propria istorie. Mi-am luat libertăți de ritm, de tensiune, de deznodământ, de metodă de a urma un fir narativ care se întinde doar pe perioada unui an de zile și de a dezvolta anumite probleme anunțate încă din primele pagini ale romanului. Și am ales să împrumut o anumită perspectivă, pe cea a lui Ninon, și nu pe cea a femeii care am devenit. Deci o perspectivă din prezent care își povestește viziunea asupra lumii și asupra vieții.

Ce schimbări au loc în noi atunci când creștem? Ce păstrează femeile de azi din fetițele care erau altădată?

M. L.: Totul se schimbă și în același timp nimic. Cred că femeile păstrează în memorie privirea și dragostea pe care adulții, și în mod special bărbații, le-au revărsat asupra lor. O privire care le va purta către feminitate sau nu, dar și către maternitate... Ne vom căuta oare tatăl în toți bărbații? Sau pe opusul său? Așa cum îmi spune sora mea, iubim bărbați foarte diferiți, dar fiecare dintre noi este atrasă de bărbați stabili din punct de vedere afectiv... contrariul exemplului paternal! Tatăl nostru, reprezentat în romanul meu de Fred, iubitor, dar în mod special nestatornic, încă se descoperă.

Cât despre perspectiva mea, am sentimentul că nu s-a schimbat cu adevărat. Cu siguranță e mai afectată de contingentele cotidianului, dar am impresia că nu îmbătrânește, viața continuă să mă surprindă, mă simt o eternă debutantă. Cu siguranță e mai cerebrală... dar fără voia mea!

Deci felul nostru actual de a iubi își are rădăcinile în iubirile noastre din copilărie? Păreră dumneavoastră de femeie coincide cu păreră autoarei Maud Lethielleux?

M. L.: Da, părerile mele sunt aceleași. În romanele mele, nu fac decât să exprim o parte mai mult sau mai puțin conștientă a micilor mele adevăruri sau credințe. Nu încerc să transmit un anume mesaj, dar personajele mele sunt apropiate de mine sau de ceea ce-aș dori să fiu.

Care este cel mai mare rău care i se poate face unui copil și care se va reflecta mai târziu în personalitatea sa?

M. L.: Să nu fie iubit. Să fie în contradicție permanentă. Pentru mine, cel mai mare

Cred că suntem predestinați

sau nu iubirii și că această iubire ne va face, poate, să iubim unul sau mai mulți bărbați.

rău are legătură cu răutatea. Rănirea voluntară. Acceptarea urmată de respingere. Eu văd copilul ca pe o inimă în totalitate pură, pe care rănilor o pot distruge pe vecie. Copilul uită, dar o încredere pierdută nu mai poate fi recâștigată...

Ați regretat vreodată că nu sunteți bărbat? De ce?

M. L.: Da și nu. Tatăl meu își dorea băieți, a fost temporar decepționat. Nu și-a imaginat nicio clipă că va fi tatăl unei fete, darămite pentru două! Copil fiind, mă imaginam băiat, mai stabilă

și mai gravă decât eram. În cele din urmă, adultă. Dar nu am avut nicio suferință vizavi de această chestiune, mai degrabă o dorință îndepărtată, ca aceea de a avea părul ondulat, dat fiind că al nostru este drept!

Credeți că fiecare dintre noi este predestinat unei mari iubiri? Sau avem dreptul la mai multe iubiri, egale ca importanță?

M. L.: Cred că suntem predestinați sau nu iubirii și că această iubire ne va face poate să iubim unul sau mai mulți bărbați. Dar anumiți oameni nu pot accede la iubire, din lipsă de un nu știu ce care îi ține în afara acestui sentiment, îmi închipui că este un traumatism din copilărie... Cred că iubirea este generoasă, destinată tuturor, și că se întâmplă ca o persoană unică să îi fie destinatarul. Dar asta nu îmi pare să fie o regulă sau un tipar. Cred, de asemenea, că ne schimbăm și nu întotdeauna în același ritm cu cei foarte apropiați nouă.

Rămâne căsătoria o instituție viabilă în lumea contemporană?

M. L.: Ah! Căsătoria! Eu nu sunt căsătorită, dar am un prieten de vreo zece ani. Personal, nu cred în promisiuni și nici într-un viitor predeterminat. Cred într-un cotidian care zi de zi se transformă în ani, apoi în decenii, dacă a fost suficient de puternic și de evolutiv pentru a face zilele să-și dorească să se succedă. Personal, am o problemă cu angajamentul în dragoste, motiv pentru care de obicei mă gândesc să plec... și apoi privesc în jurul meu și nu văd pe nimeni care să-mi ofere mai multă fericire decât trăiesc cu prietenul meu. Bunul simț învinge atunci acest gând: de ce să fac o schimbare? Dar... fără promisiuni, doar aceea de a fi noi înșine în cotidian...